

— T L S W A N —

ESCALA

Primul volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

Capitolul 1

— PUTEȚI SĂ VĂ MIȘCAȚI? MÂRÂIE PE NEAȘTEPTATE O voce groasă.

Speriată, mă întorc spre bărbatul care stă în spatele meu la rând.

— Pardon? îngaim fâstâcită. Vreți să treceți?

— Nu! Vreau ca idioții ăștia nenorociți de la ghișeu să se grăbească. O să pierd afurisitul de avion!

Zâmbește batjocoritor, moment în care simt mirosul de alcool plutind dinspre el. Mă dezgustă!

Mă întorc din nou în față. *Grozav, un bețiv la rândul de check-in! Exact ce aveam nevoie!*

Aeroportul Heathrow e înțesat de lume. Vremea rea a făcut ca majoritatea zborurilor să fie amânate și, sinceră să fiu, mi-aș dori să-l amâne și pe al meu. Atunci aș putea să mă întorc la hotel ca să dorm o săptămână.

Chiar nu am chef de rahatul asta!

Îl aud pe bărbatul cu care tocmai am schimbat câteva cuvinte cum se întoarce să se plângă de cei din spatele lui și-mi dau ochii peste cap. De ce sunt oamenii atât de al dracului de bătărași?

Îl ascult încă cinci minute cum se vaită, oftează și geme până când nu mai suport. Mă întorc spre el.

— Oamenii lucrează cât de repede pot. Nu e nevoie să fiți nepoliticos! mă răstesc la el.

— Poftim? strigă el, îndreptându-și furia spre mine.

— Bunele maniere sunt gratuite, murmur enervată printre dinți.

— Bunele maniere sunt gratuite? urlă el. Dar ce ești tu, profesoară? Sau doar o târfă dementă?

Mă uit încruntată la el. *O, dar ai tupeu, nu glumă!* Tocmai am petrecut 48 de ore de coșmar. Am zburat taman la celălalt capăt al lumii să merg la o nuntă, doar ca să-l văd pe fostul meu iubit lipit de noua lui logodnică. Am chef să tai pe cineva azi.

Nu te pune cu mine!

Mă întorc cu spatele în timp ce clocotesc de furie.

Tipul lovește cu piciorul valiza de la picioarele mele, așa că mă întorc.

— Încetează! mă răstesc.

Se lipește de mine, iar eu mă strâmb, când îi simt mirosul respirației.

— O să fac ce căcat vreau eu!

Văd agenții de pază apropiindu-se și uitându-se la el. Angajații au văzut ce se întâmplă și au chemat întăriri. Mă prefac că zâmbesc.

— Vă rog să nu-mi loviți valiza, domnule! spun eu pe un ton amabil.

— O să lovesc ce căcat vreau eu!

Îmi ia valiza și o azvârle cât colo prin aeroport.

— Ce dracu'? țip eu.

— Hei! îi atrage atenția bărbatul din spatele nostru. Nu te atinge de lucrurile ei! Paza! strigă el.

Domnul Bețiv și Turbulent îi trage un pumn salvatorului meu, așa că se iscă o încăierare.

Agenții de pază apar în fugă de peste tot, iar eu sunt împinsă în spate, în timp ce bărbatul lovește cu pumnii și strigă obscenități. Fir-ar să fie, chiar nu am nevoie de așa ceva azi!

În cele din urmă, reușesc să-l stăpânească, iar tipul e luat pe sus în cătușe. Un agent amabil îmi ridică valiza.

— Îmi pare rău! se scuză el. Veniți cu mine! spune el și desface cordonul de la rînd.

— Mulțumesc!

Le zâmbesc stânjenită celorlalți de la coadă. Nu-mi place să sar peste rînd, dar în acest moment pur și simplu nu-mi pasă.

— Grozav!

Îl urmez sfioasă când mă conduce la ghișeul unui bărbat tânăr. Acesta ridică privirea și-mi zâmbește larg.

— Bună ziua!

— Bună ziua!

— Sunteți în regulă? întrebă el.

— Da, sunt bine! Mulțumesc de întrebare!

— Ai grijă de doamna! îi spune agentul de pază vânzătorului de bilete și ne face cu ochiul, apoi dispare în mulțime.

— Un act de identitate, vă rog? îmi cere tânărul.

Caut prin poșetă, scot pașaportul și i-l dau; zâmbește când se uită la poză. Of, e cea mai urâtă fotografie din istorie!

— M-ați văzut la *Dați în urmărire*? îl întreb.

— Posibil! Poza asta... Măcar sunteți dumneavoastră acolo?

Începe să râdă.

Zâmbesc stânjenită.

— Sper că nu! Am dat de necaz dacă sunt chiar eu.

Tastează informațiile în computer.

— OK, așadar zburăți la New York azi cu...

Nu mai scrie și citește.

— Aha! Preferabil, nu lângă bărbatul acela.

— El nu mai merge nicăieri azi, răspunde vânzătorul și continuă să tasteze cu o viteză amețitoare. Doar la arest.

— De ce să te îmbeți înainte de a veni la aeroport? întreb retoric. Nici măcar nu a ajuns încă la barurile din aeroport.

— Ați fi surprinsă de chestiile care se întâmplă pe aici, oftează el.

Zâmbesc; tipul e de treabă.

Îmi printează biletele.

— V-am trecut la clasa superioară.

— Poftim?

— Clasa întâi, ca scuză pentru felul în care v-a aruncat bagajul.

Fac ochii mari.

— O, nu e necesar... Serios! mă bâlbâi eu.

Îmi întinde biletele și zâmbește larg.

— Zbor plăcut!

— Mulțumesc foarte mult! spun emoționată.

Îmi face cu ochiul, și aș fi în stare să mă întind spre el și să-l îmbrățișez. Dar bineînțeles că nu o fac. Mă prefac că lucruri grozave de felul ăsta mi se întâmplă zilnic.

— Mulțumesc încă o dată! spun și zâmbesc.

— Aveți acces la zona VIP, aflată la primul etaj. Prânzul și băuturile sunt din partea casei. Zbor plăcut!

Trec prin zona de verificare a bagajelor cu un zâmbet imens și caraghios pe față.

Clasa întâi – exact ce a prescris medicul!

*

Trei ore mai târziu, urc în avion ca un rock star. Nu m-am mai dus în zona VIP pentru că, ei bine, arăt ca un rahat. Părul meu lung și brunet e strâns într-o coadă de cal în vârful capului și port colanți negri, un pulover roz, lălâi, și teniși, dar mi-am refăcut puțin machiajul, așa că tot e ceva. Dacă aș fi știut că mă trece la clasa întâi, aș fi încercat măcar să mă comport ca atare și aș fi purtat ceva elegant în loc să arăt ca o femeie fără adăpost. În fine, cui îi pasă? Doar nu o să văd vreun cunoscut.

Îi dau biletul stewardesei.

— Chiar pe culoarul din stânga și apoi pe dreapta.

— Mersi!

Mă uit la bilet și traversez avionul până văd numărul meu.

1B.

Fir-ar, nu sunt la fereastră! Ajung la locul meu, iar bărbatul care stă lângă fereastră se întoarce spre mine. Mă întâmpină niște ochi mari și albaștri, iar tipul îmi zâmbeste.

— Bună!

— Bună! îi răspund.

O, nu! Stau lângă darul lui Dumnezeu pentru femei... numai că e și mai sexy.

Iar eu arăt ca dracu'. *Fir-ar!*

Deschid suportul pentru bagaje, iar el se ridică.

— Stai, dă-mi voie!

Îmi ia geanta și o așază cu grijă sus. E înalt, solid și poartă blugi și un tricou alb; miroase a cea mai bună loțiune după bărbierit din istorie.

— Mersi! Îngaim și trag degetele prin coadă, încercând să netezesc nodurile încâlcite.

Mă plesnesc în gând că nu port niște haine mai acătării.

— Vrei locul de la fereastră? întreabă el.

Mă holbez de parcă mi s-a blocat creierul.

Tipul face un semn spre scaunul de lângă fereastră.

— Nu te deranjează? mă încrunt eu.

— Absolut deloc! mă asigură și îmi zâmbeste. Eu zbor tot timpul. Poți să-l iei tu!

Mă căznesc să zâmbesc.

— Mersi!

Cred că asta a vrut să însemne „Știu că ai fost mutată la clasa întâi, biată femeie fără adăpost, și îmi rău pentru tine”. Mă așez pe locul meu și mă uit neliniștită pe fereastră, cu mâinile strânse în poală.

— Te duci acasă? mă întreabă vecinul meu.

Mă întorc spre el. *O, te rog, nu vorbi cu mine! Mă intimidezi doar stând acolo.*

— Nu, am fost la o nuntă și am interviu pentru o slujbă la New York, în drum spre casă. Nu stau acolo decât o zi, pe urmă zbor înapoi spre LA. Acolo locuiesc.

— Ah! zice el și zâmbeste. Înțeleg!

Mă uit o clipă la el; ar trebui să-l întreb și eu ceva.

— Tu... te duci acasă? întreb.

— Da!

Dau din cap, neștiind ce să spun mai departe, așa că aleg varianta penibilă și mă uit din nou pe fereastră.

Pahare! De când dau companiile aeriene pahare din sticlă?

A, da, clasa întâi! Știam asta!

— Doriți puțină șampanie la decolare, domnule? îl întrebă stewardesa.

Observ că pe ecusonul ei scrie **JESSICA**.

— Ar fi foarte plăcut!

Zâmbește și se întoarce spre mine.

— Mai bine două, vă rog!

Mă încrunt când stewardesa toarnă două pahare cu șampanie, apoi întinde unul spre el și unul spre mine.

— Mulțumesc! răspund cu un zâmbet.

Aștept ca Jessica să se îndepărteze.

— Întotdeauna comanzi de băut pentru alți oameni?
îl întreb.

Pare surprins de replica mea.

— Te-a deranjat?

— Nicidecum! pufăi eu.

Naiba să-l ia pe Domnul Pretențios care s-a gândit că poate să comande în locul meu!

— Însă îmi place să îmi comand singură de băut.

El zâmbește.

— Atunci, poți să le comanzi tu pe următoarele două!

Ridică paharul spre mine și rânjește; pe urmă soarbe din pahar. Pare amuzat de iritarea mea.

Îl fixează cu privirea. Ar putea fi a doua victimă a pornirilor mele ucigașe de azi. Nu am niciun chef ca un ticălos bătrân și bogat să facă pe șeful cu mine. Bine, nu e chiar bătrân. Între 35 și 40 de ani. Adică, bătrân prin comparație cu mine; eu am 25. Mă rog!

— Eu sunt Jim, spune el și întinde mâna să o strângă pe a mea.

O, Doamne, acum trebuie să fiu politicoasă! Îi strâng și eu mâna.

— Bună, Jim! Eu sunt Emily!

Mă privește năstrușnic.

— Bună, Emily!

Jim are ochii mari, de un albastru strălucitor și visători, genul de ochi în care m-aș putea pierde. Dar de ce se uită așa la mine?

Avionul începe să se deplaseze încet pe pistă, așa că mă uit între căști și brațul scaunului. Unde naiba se conectează? Sunt sofisticate, genul pe care îl folosesc utilizatorii extrem de încrezători pe YouTube. Nici măcar nu au cablu. Mă uit în jur. *Ei, ce tâmpenie! Cum le conectez?*

— Sunt cu Bluetooth, mă întrerupe Jim.

— O! exclam, simțindu-mă ca o proastă. Sigur că sunt! În regulă!

— N-ai mai zburat la clasa întâi până acum? întreabă el.

— Nu! M-au mutat. Un ciudat beat mi-a aruncat valiza prin aeroport. Cred că tipului de la ghișeu i-a părut rău pentru mine.

Îi zâmbesc strâmb.

El își mișcă buzele ca și cum se amuză și soarbe din șampanie, iar ochii lui zăbovesc pe chipul meu de parcă se gândește la ceva.

— Ce e? întreb eu.

— Poate tipul de la ghișeu a crezut că ești superbă și te-a mutat ca să încerce să te impresioneze.

— Nu m-am gândit la asta!

Sorb din șampanie și încerc să-mi ascund zâmbetul. Ce lucru ciudat a spus!

— Asta ai face tu? îl întreb. Dacă ai fi la ghișeu, ai muta femeile la clasa întâi ca să le impresionezi?

— Absolut!

Zâmbesc disprețuitor.

— Este crucial să impresionezi o femeie de care ești atras, continuă Jim.

Mă uit la el, încercând să-mi silesc creierul să țină pasul cu discuția. De ce sună vorbele lui a flirt?

— Spune-mi, tu cum ai impresiona o femeie de care ești atras? întreb eu, fascinată.

Ochii lui se ațintesc asupra alor mei.

— Îi ofer locul de la fereastră.

Aerul scapără între noi, așa că-mi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul prostesc.

— Încerci să mă impresionezi? întreb eu.

El îmi oferă un zâmbet calm și sexy.

— Cum mă descurc?

Zâmbesc, neștiind ce să răspund.

— Spun doar că ești atrăgătoare, nimic mai mult. Nu căuta substraturi. A fost o afirmație, nu o întrebare.

— Oh!

Mă holbez la el și nu-mi găsesc cuvintele. Ce să spun după așa ceva? „O afirmație, nu o întrebare”, hm? Să nu caut substraturi. Tipul ăsta e ciudat... și de-a dreptul superb.

Avionul începe să decoleze în viteză, așa că mă apuc de brațul scaunului, închizând ochii strâns.

— Nu-ți plac decolările? mă întrebă.

— Arăt de parcă mi-ar plăcea?

Mă strâmb și mă țin cât pot de strâns.

— Mie îmi plac la nebunie, răspunde el relaxat. Îmi place sentimentul de forță când țâșnește înainte. Acel recul al forței gravitaționale.

OK... De ce sună sexual tot ce-i iese pe gură?

Doamne, trebuie să mi-o trag... repede!

Expir și mă uit pe fereastră în timp ce urcăm tot mai sus. Nu am energia necesară s-o facă tipul ăsta pe

simpaticul azi. Sunt obosită, sunt mahmură, arăt ca naiba, iar fostul meu e un dobitoc. Vreau să adorm și să mă trezesc anul viitor.

Decid să mă uit la un film. Încep să cercetez opțiunile de pe ecranul din fața mea.

Jim se apleacă spre mine și spune:

— Mințile strălucite gândesc la fel. Și eu mă uit la un film.

Mă prefac că zâmbesc. *Nu mai fi atât de sexy și nu-mi mai invade spațiul personal! Probabil ești însurat cu o vegană disperată după yoga care meditează și face ratururi din astea.*

— Grozav! bombănesc eu sec.

Ar fi trebuit să zbor la clasa economică; măcar n-aș fi fost nevoită să inhalez mirosul bărbatului ăstuia frumos timp de opt ore lungi și lipsite de sex.

Derulez pe ecran și mă opresc la ce mi-am ales.

Cum să scapi de un tip în 10 zile.

Mândrie și prejudecată.

Captură la dublu.

Jumanji... Ei bine, ăsta e cu The Rock – trebuie să fie bun.

Notting Hill.

Cererea în căsătorie.

Mereu la prima întâlnire.

Jurnalul lui Bridget Jones.

Frumușica.

Noști albe în Seattle.

Magic Mike XXL.

Zâmbesc văzând opțiunile, toate preferatele mele aliniate; zborul promite să fie un vis. Încă n-am văzut

continuarea de la *Magic Mike*, așa că s-ar putea să încep cu asta. Mă uit la ce a ales Jim și văd titlul pe ecran.

Lincoln.

Îh... film politic. Cine se uită la așa ceva de distracție? Ar fi trebuit să-mi dau seama că e plictisitor.

El întinde mâna și apasă pe ecran, iar atunci îi văd ceasul. Un Rolex masiv din argint. Îh, mai are și bani!

Tipic!

— La ce te uiți? întrebă el.

O, nu... Nu vreau să par prostuță.

— Încă nu sunt sigură, îngaim un răspuns.

Fir-ar să fie de treabă! Vreau să mă uit cum se dezbracă niște bărbați.

— Tu la ce te uiți? întreb.

— La *Lincoln*. Voiam de mult să-l văd.

— Pare plictisitor, zic eu.

El zâmbește, auzindu-mă.

— O să te anunț.

Își pune căștile și începe să urmărească filmul, iar eu derulez din nou prin opțiunile mele. Vreau neapărat să mă uit la *Magic Mike XXL*. Contează dacă vede și el? Nu... E doar jenant. Mă face să par disperată.

Pe cine încerc oare să păcălesc? Sunt disperată! N-am mai văzut o sculă de un an.

Apăs pe *Cererea în căsătorie*. O să schimb o fantezie cu alta. Mereu mi-am dorit să fie Ryan Reynolds asistentul meu personal. Începe filmul, iar eu zâmbesc spre ecran. Îmi place la nebunie filmul ăsta! Indiferent de câte ori l-am văzut, mereu mă face să râd. Gammy e preferata mea.

— Te uiți la un film de dragoste? întrebă el.

— O comedie romantică, răspund.

Pentru numele lui Dumnezeu, tipul ăsta e tare curios!

Rânjește ca și cum ar fi mai bun decât mine.

— Mai doriți șampanie? mă întrebă stewardesa.

Ochi Albaștri se uită la mine.

— E șansa ta să comanzi pentru noi.

Mă uit indiferentă la el; în regulă, acum începe să mă calce pe nervi.

— Două pahare, vă rog!

— Ce anume îți place la comedii romantice? întrebă el cu ochii tot la ecranul din fața lui.

— Bărbații care nu vorbesc în timpul filmelor, șoptesc eu cu paharul de șampanie la buze.

El zâmbește larg, ca pentru sine.

— Ce-ți place la... – mă opresc pentru că nici măcar nu știu despre ce e alegerea lui, *Lincoln* – filmele politice? întreb. Faptul că sunt plictisitoare de mori?

— Îmi plac poveștile adevărate, indiferent despre ce ar fi.

— Și mie la fel, răspund. De-asta îmi plac filmele de dragoste. Dragostea e adevărată.

El chicotește în buza paharului, de parcă se amuză teribil.

Mă uit la el.

— Ce înseamnă asta?

— Comediile romantice sunt atât de îndepărtate de realitate! Pariez că ești genul care citește și romane de dragoste de prost gust.

Mă uit impasibilă la el. Cred că-l urăsc pe omul ăsta!

— Chiar citesc, de fapt... Și, dacă vrei să știi, mă uit la *Magic Mike XXL* după asta ca să văd niște bărbați superbi

cum își scot hainele, îi dau replica și sorb enervată din șampanie. Și o să zâmbesc cât durează filmul ăsta afurisit, indiferent de snobismul cu care mă judeci.

El râde în hohote, un râs grav și puternic, care-mi stâr-nește fluturi în stomac.

Îmi pun din nou căștile și mă prefac că mă concentrez la ecran. Dar nu pot, pentru că tocmai m-am făcut de râs și simt că mă îmbujorez.

Nu mai vorbi!

Două ore mai târziu, stau și mă uit pe fereastră. Filmul s-a terminat, dar mirosul lui Jim nu se dă dus. Mă încon-joară, tachinându-mă cu lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc.

Cum de miroase atât de bine?

Neștiind ce să fac fără să par stângace, decid să trag un pui de somn, să încerc să dorm în următoarele ore, dar mai întâi trebuie să merg la baie. Mă ridic.

— Scuză-mă!

El își mută puțin picioarele, dar nu destul cât să încap, așa că trebuie să mă aplec peste el ca să trec. Mă împie-dic și cad, dar pun mâna pe coapsa lui; e mare și tare la atingere.

— Îmi pare rău! mă bâlbâi jenată.

— E în regulă! mă asigură el și îmi zâmbește. Mai mult decât în regulă.

Mă uit la el o clipă. *Poftim?*

— Există o metodă în nebunia mea.

Mă încrunt. Ce vrea să spună? Trec de el și mă duc la baie, apoi mă plimb puțin și-mi întind picioarele, gândindu-mă la vorbele lui. Sunt blocată – nu înțeleg nimic.

— Ce-ai vrut să spui? îl întreb și mă așez la loc.

— Nimic.

— Mi-ai oferit locul de la fereastră ca să trec peste tine?

El înclină capul într-o parte.

— Nu, ți-am oferit locul de la fereastră pentru că l-ai vrut. Faptul că ai trecut peste mine a fost doar un bonus.

Mă holbez la el, încercând să răspund. E doar în imaginația mea? Bărbații mai în vârstă și bogați nu-mi vorbesc așa de obicei... deloc.

— Flirtezi cu mine, Jim? îl întreb.

El îmi oferă un zâmbet leneș, sexy.

— Nu știi! Asta fac?

— Eu te-am întrebat prima, așa că nu-mi răspunde la întrebare cu altă întrebare.

El zâmbește și se uită din nou la ecran.

— Poate ăsta e momentul în care ar trebui să flirtezi și tu, Emily!

Simt că mă îmbujorez de rușine și încerc să-mi ascund zâmbetul aiurit.

— Eu nu flirtez. Ori vreau un bărbat, ori nu, îl anunț.

— Așa, deci? întreabă el, parcă fascinat. Și în cât timp iei decizia asta după ce cunoști un bărbat?

— Pe loc! mint eu.

Nu-i adevărat, dar o să mă prefac. Să mă prefac încrezătoare e superputerea mea.

— Serios? șoptește el când stewardesa trece pe lângă noi. Scuză-mă, ne mai aduci două pahare de șampanie, te rog? o întreabă el.

— Sigur, domnule!

El își întoarce din nou privirea spre mine.

— Păi, ia spune! Care a fost prima ta impresie despre mine?

Mă prefac că mă uit după Jessica, stewardesa.

— S-ar putea să ai nevoie de ceva mai tare de băut ca să auzi asta, Jim. Nu o să-ți placă!

El râde în hohote, iar eu mă trezesc că zâmbesc larg, privindu-l.

— Ce-i atât de nostim? îl întreb.

— Tu ești.

— De ce sunt nostimă? îl întreb încruntată.

— Atitudinea asta de îndreptățire pe care o ai.

— O, ca și cum tu n-ai avea-o, domnule O Să Iau Două Șampanii!

Vin băuturile, iar el zâmbește în timp ce-mi întinde paharul. Ochii lui se opresc o clipă asupra chipului meu, apoi soarbe din șampanie.

— Ce făceai la Londra?

— Îh...

Dau ochii peste cap.

— Am fost la nunta unei prietene și, sinceră să fiu, mai bine nu mă duceam!

— De ce?

— Era acolo și fostul meu iubit, cu actuala prietenă, și a fost exagerat de afectuos cu ea ca să mă enerveze.

— Ceea ce a funcționat, evident, adaugă el și înclină paharul spre mine.

— Hmm, bombăn și sorb dezgustată din pahar. Doar puțin.

— Cum arăta ea?

— Cu părul lung și vopsit blond, buze imense, sâni siliconați, gene false, bronz fals și tot ce nu sunt eu.

— Hmm...

Mă ascultă cu atenție.

— Ca o Barbie drogată pe bancheta din spate.

El chicotește.

— Tuturor le place o Barbie pe bancheta din spate.

Îl privesc îngrețoșată.

— Probabil aici trebuia să-mi spui că niciunui bărbat nu-i place Barbie de pe bancheta din spate, Jim. Nu știi chiar nimic despre regulile unei conversații politicoase în avion?

— Evident că nu! Se încruntă și se gândește la cuvintele mele, apoi mă întreabă: De ce-aș face așa ceva?

Casc ochii mari ca să-mi subliniez ideea.

— Ca să fii amabil.

— A, corect!

Se încruntă ca și cum s-ar pregăti să mintă.

— Emily, toți bărbații sunt dezgustați de Barbie de pe bancheta din spate.

Zâmbesc și înclin paharul spre el.

— Mulțumesc, Jim!

— Deși... Se oprește o clipă, apoi: Dacă se pricepe la sex oral...

Ce naiba?

Îmi intră șampanie în nas și mă înec. E ultimul lucru la care m-aș fi așteptat vreodată să-i iasă pe gură.

— Jim! bolborosesc eu și împrôșc băutura peste tot.

El râde în timp ce ia șervețelele și mi le întinde, iar eu îmi șterg băutura care-mi picură pe bărbie.

— Bărbații care arată ca tine n-ar trebui să vorbească despre sex oral.

Tușesc.

— De ce nu? întreabă el mirat. Și ce vrei să spui cu bărbații care arată ca mine?

— Adică serioși, așa...

Mă privește în față.

— Definește *așa*.

— Știi tu, mai în vârstă, bogați, autoritari.

Ochii lui dansează încântați.

— Și ce anume îți dă impresia că aș fi cum ai zis, bogat și autoritar?

Expir într-un fel foarte exagerat.

— Pari bogat.

— Cum așa?

— Ceasul tău de fițe. Croiala cămășii.

Mă uit în jos la pantofii lui.

— N-am mai văzut pantofi ca ăștia până acum. De unde i-ai cumpărat?

— Dintr-un magazin, Emily. Se uită apoi la ceas și mă lămurește: Și să știi că ceasul ăsta a fost cadou de la o iubită.

Dau ochii peste cap.

— Pun pariu că e disperată după yoga și vegană.

El zâmbeste.

— Cunosc genul tău de femeie.

— Serios?

Jim se apleacă și mai mult de mine.

— Te rog, zi mai departe! Caracterizarea asta e de-a dreptul fascinantă.

Zâmbesc în timp ce o voce slabă din subconștientul meu urlă disperată „Nu mai bea, proasto!”

— Presupun că locuiești la New York.

— Corect!

— Într-un apartament.

— Afirmativ!

— Probabil lucrezi la o companie importantă.

El zâmbeste; îi place jocul.

— Posibil!

— Ai o iubită sau... Mă uit în jos, apoi zic: Nu porți verighetă, așa că poate îți înșeli soția când călătorești în interes de serviciu?

El râde.

— Chiar ar trebui să îți faci o profesie din asta. Mă uluiește exactitatea ta.

Și mie îmi place jocul; zâmbesc larg.

— Tu ce crezi despre mine? îl întreb. Care a fost prima ta impresie când am urcat în avion?

— Păi... Se încruntă, gândindu-se la întrebarea mea, apoi vine cu următoarea replică: Vrei versiunea corectă din punct de vedere politic?

— Nu! Vreau adevărul!

— Bine... păi, în acest caz, ți-am remarcat picioarele lungi și curbura gâtului. Gropița din bărbie. Ești cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o de multă vreme, iar când ai zâmbit, m-ai făcut să mă ridic imediat.

Zâmbesc în timp ce aerul pare că se învârte între noi.

— Și pe urmă ai vorbit... și ai stricat tot.

Poftim?

Izbucnesc în râs.

— Am stricat tot? Cum am stricat tot?

— Ești autoritară, ai un cinism sarcastic.

— Care-i problema cu asta? mă bâlbâi, indignată.

— Păi, și eu sunt autoritar și sarcastic, zice el și ridică din umeri.

— Și?

— Și nu vreau să fiu cu cineva ca mine. Îmi plac fetele drăguțe, sfioase, cele care fac ce le spun eu.

— Îhh...

Dau ochii peste cap.

— Cele care fac curat în casă și sex sâmbăta?

— Exact!

Râd și ridic paharul, ciocnindu-l cu al lui.

— Nu ești prea rău pentru un tip bătrân și plictisitor cu pantofi ciudați!

El râde.

— Nici tu nu ești prea rea pentru o tinerică sexy și înțepată!

— Vrei să te uiți la *Magic Mike XXL* cu mine? îl întreb.

— Cred că da, deși ar trebui să-ți spun... Am fost și eu stripper, așa că nu e nimic nou pentru mine.

— Serious? îl întreb și încerc să-mi ascund zâmbetul. Te pricepi la bară?

El rămâne cu ochii la mine.

— Mișcărilor mele la bară sunt cele mai bune din țară.

Aerul scapără între noi, așa că trebuie să mă concentrez ca să-mi țin gura amețită de băutură și să nu spun ceva desfrânat.

El apasă pe ecran și găsește *Magic Mike XXL*, iar eu zâmbesc larg. Bărbatul ăsta e cu adevărat o surpriză!

Clasa întâi este, în mod sigur, unicul mod de a călători cu avionul.

Șase ore mai târziu

— OK, următoarea întrebare! Cel mai ciudat loc în care ai făcut sex? șoptește el.

Zâmbesc.

— Nu poți să mă întrebi așa ceva.

— Ba da, pot! Tocmai am făcut-o.

— E nepoliticos!

— Cine spune? întreabă el și se uită în jur. E doar o întrebare, nu ne ascultă nimeni.

Eu și Jim am vorbit, am șoptit și am răs cât a durat zborul.

— Hmm, mă gândesc eu cu voce tare. E greu de spus.

— De ce?

— Sunt într-o perioadă de secetă momentan. Nu-mi mai amintesc nicio partidă de sex.

— De câtă vreme? întrebă el încruntat.

— Oh!

Mă uit la tavan și mă gândesc.

— N-am mai făcut sex de vreo... 18 luni.

Îi cade fața de spaimă.

— Poftim?

— Jalnic, nu-i așa? mă strâmb eu.

— Foarte! Trebuie să te pui pe treabă. Este o statistică negativă, într-adevăr.

— Știu!

Chicotesc. Doamne, ce ne-am amețit!

— De ce-ți spun toate astea? șoptesc eu. Ești doar un tip oarecare pe care l-am întâlnit în avion.

— Care pare să fie foarte interesat de subiect.

— De ce?

El se apleacă spre mine și-mi șoptește la ureche ca să nu ne audă stewardesele.

— Nu înțeleg cum cineva atât de sexy ca tine nu și-o trage de trei ori pe zi.

Mă holbez la el și simt un fior până-n vârful degetelor de la picioare. *Încetează!* Tipul ăsta e prea bătrân pentru mine și nu e deloc genul meu.

Ochii lui coboară spre buzele mele, iar aerul dintre noi trosnește de electricitate.

— Cât timp stai la New York? întrebă el.

Mă uit cum scoate limba și-și umezește buza de jos cu o mișcare lentă. Aproape că o simt între...

— Doar în după-amiaza asta. Am interviul diseară la șase, pe urmă iau ultimul avion, șoptesc eu.

— Poți să-ți schimbi biletul?

De ce?

— Nu!

El zâmbește în timp ce mă privește și e evident că-și imaginează ceva.

— Ce? zâmbesc eu.

— Mi-aș dori să fi fost într-un avion particular.

— De ce anume?

Ochii lui coboară din nou spre buzele mele.

— Pentru că aș alunga seceta aia a ta și te-aș iniția în Clubul Miles-High.

Îmi imaginez cum mă urc pe el chiar aici, chiar acum.

— E Clubul Mile-High...¹, nu *Miles*, șoptesc eu.

— Nu, e Miles.

Zâmbește, iar ochii i se întunecă.

— Ai încredere în mine – e Miles.

Ceva în minte răbufnește și deodată simt nevoia să spun o chestie nebunească și ieșită din comun. Mă aplec spre el și îi șoptesc în ureche:

— Știi, nu mi-am tras-o niciodată cu un străin.

El inspiră brusc și continuă să mă privească.

— Vrei să ți-o tragi cu un străin? murmură el, iar excitația vibrează între noi.

Mă uit fix la el. Nu-mi stă deloc în fire.

Bărbatul ăsta mă face...

---

¹ Joc de cuvinte pe baza expresiei *Mile-High Club*, care se referă la relațiile sexuale întreținute în avion (n.tr.).

— Nu te sfii! șoptește el. Spune-mi, dacă am fi singuri acum... Se oprește și-și alege cuvintele: Ce mi-ai da, Emily?

Ochii mei îi caută pe ai lui și poate e de la alcool sau de la lipsa de sex, sau faptul că știu că nu o să-l mai văd niciodată... sau poate sunt o târfă, și gata!

— Pe mine, spun în șoptă. M-aș da pe mine.

Ochii noștri se privesc fix, și, ca și cum ar fi uitat unde suntem, Jim se apleacă în față și-mi cuprinde obrazul cu mâna. Are ochii incredibil de albaștri, iar un val de excitație mă străbate la atingerea lui.

Îl doresc pe bărbatul ăsta.

Îl doresc cu totul... până la ultima picătură.

— Un prosop fierbinte? întreabă Jessica, stewardesa.

Ne retragem speriați, jenați. Ce-or fi crezând oamenii despre noi? Ne-au văzut flirtând tot drumul.

— Mulțumesc! mă bâlbâi și iau prosopul din mâna ei.

— E viscol la New York și vom face un ocol o vreme ca să vedem dacă putem ateriza, spune ea.

— Și dacă nu putem? întreabă Jim.

— Vom zbura mai departe, spre Boston, și vom face o escală de urgență peste noapte. Veți fi cazați la hotel, desigur. Vom afla în următoarele zece minute. Vă voi ține la curent!

— Mulțumim!

Stewardesa se îndreaptă spre capătul opus al avionului și nu ne mai aude, iar Jim se apleacă spre mine și șoptește:

— Sper să înghețe tot New Yorkul ăla afurisit!

Îmi joacă fluturii în stomac.

— De ce?

— Am planuri pentru noi, șoptește el misterios.

Mă holbez la el, iar creierul mi se scurtcircuitează. L-am tachinat ca o profesionistă, dar chiar nu sunt genul

acela de fată. E ușor să fii curajoasă și să pari o târfuliță când nu sunt șanse să se întâmple ceva. Încep să transpir. De ce naiba m-am amețit așa? De ce i-am spus despre secetă? *Asta ar trebui să rămână secret, proasto!*

— Mai bei ceva?

— Nu pot; am interviul după-amiază.

— Nu o să ajungi la el.

— Nu spune așa ceva! mă bâlbâi. Vreau să obțin slujba asta!

— Bună seara, dragi pasageri; vă vorbește căpitanul, se aude o voce din difuzoare, și închid ochii.

Rahat!

— Din pricina viscolului din New York, vom zbura la Boston în această seară și vom rămâne acolo. Ne vom întoarce la New York dimineață. Ne cerem scuze pentru orice neplăcere provocată, dar siguranța este prioritatea noastră.

Mă uit la Jim, iar el îmi oferă un zâmbet lejer și sexy, în timp ce ridică o sprânceană.

O, nu!